

[Finansministeren]

medmindre medarbejderne er med i processen, og på den baggrund er regeringen parat til at stemme for SFs dagsorden.

Carsten Andersen (SF):

Jeg vil gerne takke for behandlingen af denne forespørgsel. Jeg skal da ærligt indrømme, at der måske også er blevet moderniseret lidt her; i alt fald er det da en lidt uvant måde, tingene strukturerer sig på. Jeg synes også, det er lidt sørgeligt, at det har fået den udvikling.

Jeg kan også godt blive lidt bange ved tanken om, hvad det egentlig er for hensyn, der skal tages i den offentlige sektor. Hvem er det egentlig, der har magten, og hvad er det egentlig for nogle hensyn, der skal tages, når tingene ligesom strander på denne måde.

Det var vores hensigt at følge dagsordenen fra 1984 op. Det var vores hensigt, at vi samlet kunne lægge vægt bag ved, at de samarbejdsudvalg kommer op at stå. Vi har nemlig også læst den lille notits, som hr. Flemming Jensen henviste til, referatet fra postmestermødet på Fyn, hvor postmestrene samlet sagde: »Det er os, der skal bestemme, hvor skabet skal stå!« Vi synes, det er en utrolig frækhed over for samarbejdet, at postmestrene kan sige det, og jeg vil da spørge finansministeren, når finansministeren nu kommer med det udtrykkelige udsagn om at følge dagsordenen for 1984 op, om han så vil tage en tjenstlig samtale med disse postmestre derovre og fortælle dem, hvor skabet egentlig skal stå, samarbejdsskabet.

Vi har tillid til, at det kan nytte, og vi har tillid til, at man kan få flyttet på nogle ting. Jeg vil gerne spørge fru Helle Degn: hvad gør mest indtryk på postmestrene på Fyn? Gør det mest indtryk på postmestrene på Fyn, at et samlet Folketing har sluttet op bag ved den dagsorden, som vi har fremsat, eller at den dagsorden, som fru Helle Degn har fremsat, bliver nedstemt? Jeg tror, at postmestrene på Fyn vil rykke sig lidt i deres indoktrinerede stole, når de ser, at der faktisk står et samlet Folketing bagved og siger: »Så er det samarbejde, venner, og det er mere end samarbejde.«

SF har aldrig nogen sinde været forlovet med samarbejdsudvalgsreglerne, fru Elisabeth Bruun Olesen. SF har jo også været kritisk over for dem, men de er det operative

udgangspunkt, der findes i dag, for at komme videre, og vi tror ikke på, at vi skal sætte os ned og vente på, at revolutionen kommer, sådan at vi kan gå ind og overtage hele balladen; vi bliver nødt til skridt for skridt at gå videre.

Jeg er glad for, at hr. Fogh Rasmussen siger, det er en konstruktiv vej at gå, fordi – o.k. – vi bliver nødt til at tage nogle konstruktive, operative skridt. Der ligger uanede ressourcer ude i medarbejdergrupperne, som gerne vil være med til at gøre det bedre. Det skal de have lov til, og dér synes jeg også der ligger nogle åbninger.

Jeg synes, at fru Helle Degns indlæg var meget godt, og jeg kan godt være ærgerlig over, at vi ikke kan være sammen om det resten af vejen. Men det er jo ikke en mistilidsdagsorden, og jeg tror ikke, regeringen går af på moderniseringsprogrammet eller på samarbejdsudvalgsreglerne. Hvis vi troede det, ville vi klappe til, og så ville vi også være med.

Jeg tror ikke, at man med denne dagsorden, hvor vi bliver stemt sammen med regeringen, vil gå rundt og tro, at nu er SF støtteparti for den borgerlige regering. Så meget kan den borgerlige presse ikke dreje disse ting.

Vi har en tro på, at der kan skabes et operativt grundlag for, hvordan vi kan komme videre, og jeg synes egentlig også, at fru Helle Degn svingede temmelig meget over i, hvordan man havde udviklet den private sektor. Men én ting var jeg meget glad for at høre; det var »kampen mod det hierarkiske system«. Det kan vi godt gå arm i arm omkring og både med hakke og skovl og spade!

Fru Grethe Fenger Møller fandt det væsentligt, at man startede med cheferne. Det kan man jo diskutere. Når man skal bygge et hus, er det så væsentligt, at man starter med skorstenen eller man starter med grunden? Vi tror altså på, at man bliver nødt til at starte med grunden, med kælderetagen, og så bliver man nødt til at sætte krummelurerne på bagefter. Der er mange af cheferne, der er startet nede fra grunden og er kommet deropad efterhånden, men hvis man starter nogle reformer med cheferne og så går nedefter, sker der det, som hr. Jan Carlzon meget fint har beskrevet i sin bog, nemlig at organisationerne og medarbejderne føler det som ændringer, de ikke har haft indflydelse på, ikke